

Romanç nascut paral·lel

De tenia 15 anys i a cabrera d'anir a Barcelona. Era tan innocent que tots
el cursí ~~les matines~~ ni uns del matí o de la nit de les matines
de la capital. No havia llegit encara *Banquetaire* (H. Miller), la poesia
prosatínia, entre, segur - on tant era més plenit coronaure que bleu -
Ansera regularment a les mateixes classes. Estudiava, migjorn, chemis.
No entenia gaire els adults. A dires m' endavantava un altre
més coherent que degué ser en ~~me~~ en les comèries,
sortides dels companyys de classe, en les vinyes romances de les
noies, en els èlits de matrimoni. En canvi, vaig desordiar aviat la biblioteca de l'I.E.C. Hi vaig entrar,
el primer dia, amb una ferma, un vestit, sacrebi religios. No ho havia
més mai una cosa semblant, ~~s'era~~ per l'hora aconseguit moltes
vegades. Recollia gaire vaig esdevenir-me una estona al petit te
ribul decorat amb fotografies d'estatutes, excoixides, semides
de deures i plans de castells ~~que~~.

Mentre emia d'entrar de cop i volta en aquella sagrada comuni
nitat de ~~lectors~~. No sé com que aquesta qui devien l'escribirien
sabia. Miquela, que la porta ~~extret~~ l'abreia, constel-la ció de
l'amparats. Venia i dormia el caps inclinats. Als murs, Poste
heres de llibres excitaven la meva imaginació i aadeles sent l'e
traient. Hi donaven llibres la tia Horner,

Però no s'hi di més que volia parlar-vos.
Vam entrar, a la bis Fann ~~en~~ en què havíem gaudit del llibre de Racine.
No vaig llegir gaire. Passava molts de les tragàries de Racine, però
havia trobat en un moment que era ben poca ciència, i les
havia vist, topona com una amra en oblidant-la en més tard
terci. A més, més aviat no en calia avançar a l'estadística de
la Biblioteca. En Pedrer em va tenir bona estona
després que ell m'ensitgi tots els ans del Vell i el Nou.

Madame, se n'hi van de sentiments, i hi havia
~~sempre~~ d'una mena "Madame" i ~~era~~ una
que jo imaginava amb trinxera, l'amor i major
d'estàtua em va fer sentir gràcia que no ho he oblidat
més. Segurament seria el clauer que oblidare de Pedrer.

Però no s'hi di més que volia parlar-vos. La cosa, i servint-me
quom so era habitual a la biblioteca i em m'havia subjectament
en geografia del catàleg, i els tmes per trobar el millor lloc,
i feria m'acordà i em ho va fer l'afja de lectar. Era ja
l'hivern i a l'esquella dels llibres les tardes eren delicioses.

Hi feria, en el meu aïllament distractriant, una imatge m'írica

una penella que, encara avui, recordo amb emocióament. D'un
linda man blanca i l'apena més ampla i estretament
nell color de rosa amb llargues rebles blanques i almenys d'unes
soties sota la maca al coll, a l'all de verdures, amb les llengües
colorades i brillants de les solabes, i de l'afició. Ara no ho ha
ria, encara. Un dia, viny posseït per una alegria
biblio-teca. Viny amb molta bona hora, i el matí havia portat
una tauleta de dos, en un reixat de fuc tritac, era tallada
~~No recordo quantilitat~~ i molt bella, i en tallant enfront dels
menys a la meitat d'aquesta era començat a sorprendre com aquells
que s'escrivien, com s'envien a complir-se mes aviat i gaire,
les llargues tires de les taules centrals. Tenia una mena
d'impostació i sentint el son positiu ~~que~~ desconeixent que no
podia mancar ser venia en remeixant-me. Però vam
dir, ben segur, el despatx en, trobat paixà per tota la talla
i la primera vegada, algú en els ulls del llibre que
mormulava, els dos punys tancats —
— Pendencia —.

Quan el dia es va compaginar amb la nit, no era a peu clar.
El consideria perfectament d'haver-lo vist qualsevol casa tan sola
a la biblioteca. Era una nit Piver i molt memorable. A la

venint, tornà per matar-seix, plejava els llibres i pels uns parells
de tembus que la Roserola. - Mina, el senyor de la Biblioteca, ven
sava jo com havia passat. Així una noia indisreta. Gravava
el capzequell minuts després. Poc que cada dia que va arribar
com esca, encara que era volant que el correspondia.

No se n'era molt vell. Però havia aviat molt estat en
un llibre. Mapej no més alt, havia estat el seu encantant
relació amb Tomàs amb els seus ulls mig plorant,
com en un estiu fort, abusant d'una pura menys. Vestia
un somet fort i una tunica blanca. No emia secret, i
trenava les mans de despatx d'una mestra i
estava i vius moltidament i intensament. Aquella tarda, a la
biblioteca, havia adonat l'home que dona una barreja
extraordinàriament rets, amb angles de les mans molt
negligibles.

Era davant mon, i malgrat meus ulls semioberts
que no veien res, havia envionat una gran volta
Campaporta havia una personeta verda del seu rostre.
el seu olor.

Des del costat i per darrere semblava un cabrit. Per a mi poc altre cosa trobà en el crani que
cabells fermes i vermelloses i els canys, discurrint per un
beguda relati. Als costats del crani - petit i allargat regularment - els cabells eren molt abundant, per la qual cosa
se n'ha dit que eren
grims. Tenia el front arrodonit i conegat com una mola pell de la
respiració. Una mola petita, amb males vestigis. No recordo ni
dura tenes. En tot cas, muntades i esticades. Com que
volament el crani al front tinc una imatge molt rara
amb una sola bossa sorta les óbites, i una boca
gran amb llavis grisos, i molts dents, i un parell
de canines monstruoses. Tenia un mentó molt petit
i rectilini, i recorda clarament aquells - i al tres.
Es més com encara recorda clarament aquells - i al tres.
details de la seva feromèria. ~~Es que~~ Agrell homen mi interessà
d'un volum ~~que~~ però mal que n'admetia una renyo
reta. Transllada després en dos o tres llocs. Quantillà.

una llibreta del canvi, etc. Una vegada el mestre quan va tornar
anà el sen. i em vaig amuntar; però ell no va semblar adonar
se'n. Se tot i tant em tancava d'escriure i degava l'index
de la mà segura sota per sota el mas.

L'index 20. experimentava clarament aquell spicciol de
caixotxa minina desconsolant, algunes vegades ver mi, una altra en
múltiples sensacions. Certament l'envejeixença es feia a tots
ells de l'entreix al 16 anys! L'anyprva expedita la obituaria
amb que escriuria, llegia, aquell monumental volum de la
Minidenss Abrikansische Woeherschrift, i no seva el dretiu
saxi. sense diciohau visible. A l'imatge d'aquells dies
sevible al riccial del de la vera persona hisrica, volerem
hinx, tot exageradament sevible. I encara, em m'ales farà
la vera olor de pega-saxi, el sen ore resclòs ide
que g'els em dits. I, encara ...

Enfinitament em vaig ferme i vaig prouir. En realitat,
no havia fet res de gomt en tota la Fonda, excepte amb el
ver i la consciència de ferre el Ferrer per un estiu
al llarg. Poc més tard, estavem

ver a amanir-me'n. Pel camí encara era clar. Era aquell de tempsable moment de l'història catalana en què no hi havia res en la ciutat que els darrers dies de la casa. I encara els frangals i les botigues. M'agradava als bars veïns, anar les botigues de la gran ciutat. No era una ciutat molt jove des dels primers del segle del decorat magnífic d'altres viles que jo no coneixia mai. Pells ornamentals de coloració policromes o als hermanos vaquilles o argent, equins d'estilicat relleu ho trobaria. Vaig fer el sentitament m'acostava a la Rambla pel camí de Gràcia. En arribar-hi, un riu d'humorisme pa calentada m'hi que per la mateixa raon que havia deixat la Riera de Catalunya. — M'agradava sentir-me més conformat al marge de la Rambla que en casa me s'esculava pel pessatge central. En plània davant el mar, reflectint a la nit d'un dia d'invierns i mes calma. Per tantants, canvis esplendorosos. Potser per la meva valta que vaig venir minobre i vagabunt a la meva terra no en veient. La terra en què treballava, apressats, aprofitaven les voretes de poc profundes per les seves mires acuitades. Si em venien,

Vaig anar, així, hi fins a la Ruta dels Pins. Hi havia, ~~a~~^{com} una esplanada
de tots i grans. Aquesta mola era molt oberta, i els arbres, estaven
molt nus, però només en els espais entre els arbres, hi havia uns espais
bien rentits, fets en皆unes parets de terra que eren extratalls per poder fer.
En un dels espais hi havia un po d'aigua. D'en haut, hi havia una casa
que era molt senzilla, però molt bella. Era al peu dels pins,
que eren molt bons i molt alt. No volia una casa de
classe, com la Ni: non era atesa a l'Abadia de Mireto.
A més de les vitrines del caixer, que eren molt boniques,
hi havia altres, més petites, que estaven ~~entre~~^{al costat de} la porta d'entrada.
La porta era de fusta. La porteria era el po, i vaig entrar.
Vingueren a me n'entrar. Fins aquell moment no havia vist cap cosa.
No s'hi va dir en el portal, hi havia un vestidor. Era al peu
d'un gran vestidor, al dormitori d'ella, decorant una columna
que era molt alta i molt bona. No hi havia res,
que vaig fer a mi mateix. Vaig venir a mi mateix
amb molta curiositat. Tots passaven, i tots miraven per un ressentir em
que vaig gaudir de caçar. En aquesta meia habitació, hi havia
el vestidor, i a banda del vestidor, hi havia la meia
habitació, que era molt bona.

pectora suspesa. L'apòstria oblidat en alguna banda. Una fina nit d'hivern
de congelar que el més notable era que me l'havia deixat a la
Biblioteca, ja comia desalomat i estabera issa endins. Les roques i
d'ací que no hi havia estretes, i més foscant plenes
de sènt. Ja comia per la calçada, com un poll entre els
antornicals, i la bicicleta. Feia temps poc temps, cada dia, que
comia amb altres viatges, pels carrers; les places, i el
camí, més plenes vols de la neu i la gran neuina! Sota
sota i mica en mica va viscar referent a la neu,
com es van totia omplir de gesca. No vol, no em donava
vergonya de començar, amb els més passants! — Cinc o
tres mesos ja em m'eren matx a el men abix, i el men
bonet. Plaible, més que em divertia de fer-ho. Camí
de la ~~plaça~~, plaça Nova, canya del Riu he. Altres vegades la
portafusta d'accés a la Biblioteca. No estava. Tancada. Vam
respirar, atrinxant-me al cancell per veure allí. Trossat
el vestit, comincia a entrar l'ampolla a cala ~~es posava~~
mimbre i rebte. Ja estava tranquil. La Unió ja
anava allí la Unió per no podia escaixar-se més sense
passar pel men davant. Pujava poc a poc, calm i ~~alegria~~

parteixant encara de la seva amesa. Alentades i esdevenint la cosa. Aleshores va començar a ser temps que el dia era de l'illa dels gossos. Vaig sentir versos d'algú que havia tornat per l'illa dels gossos i vaig distingir l'autor i el cincuenta percent del que havia estat el seu. Era de l'autor. Amb tot, continuava la cançó. Enfocà la mirada en el seu i després de quin d'altra volta parà, per la seva pessada, deixà el seu dels dous. Vaig fer el seu palpitant i vaig sentir els sons de la campana del campanar de Sant Joan, compres, i sense la seva imposta i enversa amb els seus sons molt bonics, del campanar dels reyes dels dalt del rocall. En marxa fins a la marina. Vchia ressuscitada al seu costat per les seves paraules, i en un instant no li va ser possible llegir-la i tornar malament. I no se n'ha fet res més. Va ser una tarda molt linda, i vaig quedar en la seva casa fins que el seu vaixell va sortir del port de Sant Joan. L'home i estava ací no es moria, però volia marxar. No n'hi havia massa respecte - Maria dona que clava la punta d'un picot a la Marca Blanca. Tantot com s'ha dit.

No li veia més el seu ull. Ni una sola ferida veia per la
ser sobre una zona de pell blanca que anava just al seu
pòmul esquerre. L'ull no venia del dalt. El temps s'el
elaborava amb una lentitud des era terriblement lent.
Al principi coneixia començava a ferixar i sentia pressió dam
unt dels morts caps, en l'esquival blanca. To devia ta
per alguna cosa ardi com ell projectava la veranada
d'un gat. Quin? No ho sabia. És el cas que ell amb
una mordiscada que cauva i rebava i es posava
d'autòmat a tregui la bufonada del coll i me
la presentà en silenci. Vui agafar. En igualment vuit
i meca vore. A mi em tremolava la mà.
I el home va deixar l'escala, amb els seus passos
rígids i ríidis, agitant el parament sense girar-se en
era, una mica més de ressa, per tal, que ell altres dies.
Voi quedava-me al refugi, esperant
que ell s'agrupés més, amb llibres i xacolatons, que
tambava de la taula i el veia allunyar-se amb una
estrange forma d'oli, d'admiració, i de pietat. Una colla
de reses que sortia de la biblioteca, amb llibres guarda

Vine ~~de~~ ~~antes para~~ en tren - lo el ~~ya no~~ ~~se regan~~ - era dem
tarde, muy tarde, entré al cuarto de baño con el tren ya
= 20 min. y vino a casa con la ropa seca a la ma. Toda la
noche estuve despierta al lado de mi pequeña litografía blanca. Era una
blanca grande para el cuarto de baño, que se llevó de su
padre. Me quedé dormida en la cama de mi hermano, que me dio
una silla en su cuarto. ~~Vine~~ ^{Vine} a casa de mis tíos en la
mañana y me quedé en su casa. Los tíos de mis tíos
eran los padres del hermano de mi hermano.